

СКАЛА ВІКІВ
ІНШОЇ ПІДВАЛИНИ НІ-
ХТО НЕМОЖЕ ЗАЛОЖИТИ
ВИКУП ЗА ВСІХ

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Надходить поразок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)

Vol. II December 1st, 1925 No. 12

Року Божого 6054 Грудень, 1, 1925

ЗМІСТ

Наше завігательство	179
Бібліофікації старших і В.Д.М. питання	183
Ходженє з Богом	185
Ап. Павло в Атенях	189
Вечір молитви і слова до розважування	191
Інтересні листи	191
Зміст журкалу за 1925 рік	192

„Стів же я непаче на варті і, стоячи мов би на башті, роздумувал, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

© W.T.B.Z.T.S.

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та фіні [взбурені, невдоволені маси]. І омертвють люде від страху на джидання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випростуйтеся і підіймайте голови, радуйтеся, бо наближилось викупленне ваше. — Євангеліє: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати поясненя до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884 р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенції.

Наші так звані „Верійські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступінь т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загално всі відкинули, іменно ВИНУП (відкуплене) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИНУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер обявилась через Церкву всяка премудрість Божа — „котра в інших родах (віках) не була обявлена синам людським так, як тепер є вона обявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старасться кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Для того може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але повне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітницї, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; для того рішене наше, що має бути поміщене в сїм журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для легшого провіреня наводимо звичайно голос / і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Свангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він доінчений, Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтисовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих намінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при пернім воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одркоте 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“,“ стався „євкуллом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властисїм на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде таною, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є,“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4.

Що в теперішній часі Церква, святі мають себе видосконалити, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всьрку ласку: бти свічками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одркоте 1:6; 20:6.

Що галія світа лежить в благословеннях, о котрих довіаються і отримують всі люде через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що схотять бути послушні законам і їх виповняти, отримують з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і неоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Дїяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад которого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійській журналі читає і одобряє найменше трьох Його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дрефтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волини 4 золоті пол.; для Чехо-Словакії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільреїсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так:
The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є таний звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокє число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

ДО ВІДОМА ВСІМ!

Просьтесь всі, котрі бажають, отримувати на дальше „ВАРТОВУ БАШТУ“, щоби негайно звернули увагу на час передплати, та як найскорше старались полагодити відновленне „Башти.“

Всі, які задля яких би там причин не могли сейчас врівняти своїй залежностей, а котрі хотять удержувати через сей час „БАШТУ“ прошені негайно повідомити Товариство, о даній проволочи.

Всі, брати, котрі принумерували „Башту“ для братів в старому краю прошені негайно також повідомити Товариство відносно, що до дальшого передплатення — а се тому, щоби не переривати висилки, яка саме з хвилею невідновлення, а принайменше не повідомлення перестав бути висилана.

Просьтесь всіх, котрі змінюють свій адрес, щоби перше, ніж нас повідомлять, повідомили уряд поштовий в даній місцевости, звідкіля випроваджується і подали йому новий адрес, — так треба конечно робити, щоби тим способом уникнути страти „Башт,“ як також всяких непорозумінь. — Тоді просять повідомити негайно Товариство, а не аж по кількох місяцях свого випровадження.

Всі передплатники із Канади, своє відновленне, повинні вислати тільки до українського відділу в Торонто, Онт., з виразним зазначенням передплати на „ВАРТОВУ БАШТУ.“

КОНВЕНЦІЯ:

В днях 25, 26, 27 грудня 1925 відбудеться конвенція російських братів в Клівленд, О. — Агвес галі:

THE FRIENDLY INN AUDITORIUM
3754 Woodland Ave. (bet. 37th & 38th Sts.), Cleveland, Ohio

В днях 12 і 13 грудня, відбудеться локальна конвенція братів в АПРОН, О.

В днях 1, 2, і 3 січня 1926 р. відбудеться триднева конвенція дооколичних братів в Ірі, Па. — Нище подаємо адрес галі:
11 W. 8th St., Erie, Pa.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Грудень-December 1, 1925.

№ 12.

Наше завідательство

„Так нас нехай уважають люди, як слуг Христових і за відателів тайн Божих. — Що більше, від завідателів вимагають, щоби кождий оказався вірний.” — *1 Кор. 4:1:2.*

¹ Кождий член Христової Церкви має свій обов'язок проповідати веселу новину о царстві мира. Такий розказ читаємо в Ісаїї (61:1-3) і на ці слова покликався наш Спаситель, позаяк вони в першій мірі відносилися до Нього, як до Голови „помазаного тіла.” (Лука 4:16-21) Ап. Павло у повище наведеним стиху вказує на те саме, відносячи се передовсім до себе самого, до Аполосса й Кифи (Петра) а далі до всіх, що є Христові. (1. до Кор. 3:21-23) Він хотів пригадати нам, що кождий з нас отримав від Бога розказ і зістав іменованим слугою Ісуса, як о тім учив сам Ісус, відзиваючись до всіх, що є вітнями на правдивій виноградні: „Не ви мене вибрали, а я вибрав вас і настановив вас, щоб ви йшли і плід принесли.” (Йоан 15:16) Він також сказав: „ви є світло для світа” і „ви є сіль землі.”

² Дялятого се „помазане тіло” є вже тепер для певної ціли, щоби нести добро для світа вже в теперішнім часі; хотяй велике діло, яке воно доконає, буде аж в будучім віці, коли се тіло буде піднесене до великої сили, коли вони будуть царями і священниками Богу. Хотяй в теперішнім часі світ не знає Бога і не узнає над собою закону Божого, то однак Бог у своїй великій щедроті так полюбив світ, що дав свого єдиного Сина на смерть, щоби відкупити його від смерті, і в часі тисячлітнього царства він приверне світ до первісного стану і дасть їм благословенне. Але він хоче, щоби ми оповідали людям радісну вість о сім відкупленні і о надходячій царстві „І проповідувати будеться (євангелія) радісна вість о царстві по всій вселенній на свідоцтво всім народам, і тоді прийде кінець.” (Мат. 24:14) В будучім віці покажеться ооч сього нашого свідчення. Також те свідчення служить на се, щоби зібрати із світа „нарід для його імені.” (Діяння 15:14), що має враз із Ісусом мати участь у великим ділі царства: „благословити всі народи землі.” Коди ми зістали намащені Святим духом і назначені, як слуги Христові, і як завідателі Божих тайн, то на се тільки щоби жити спокійним життям — іменно повстримуватись від насильства, жити чесно і нікого не ганьбити і т. д. — так, щоби люди могли о нас сказати, що ми ніколи не скривдили нікого, ані не опукали. Таке життя в правді показує наш характер, і без того, чоловік не може уважатись за праведного. Однак від того, хто є завідателем Божим вимагається далеко більше аніж те. Тут він мусить показати свою доброту учинками. Се бачимо на прикладі нашого Спасителя Ісуса, котрий був не тільки „святий, без вини, непорочний і відлучений від гріш-

ників, але Він також ходив і творив добрі діла” всім. — Діяння Апостолів 10:38; 2:22.

³ Мати такий характер і почуватися до дід, отсе належить до „завідателя.” Вправді, коли Спаситель назначив кого на таке становище, се вже вказує, що Він бачив в нім прикмети праведні, без чого не міг би бути вибраний на сей уряд. Тому завідателем не є такий, що є лагідного характеру, котрий нікому ніякого зла не робить, ані також такий, котрий поручений собі талант завиває красенсько в хустину, щоби коли прийде Ісус міг відібрати сей талант таким, який був йому дав, але сей, хто щиро працює своїм одним чи більше талантами на більшу славу свого Пана, так, що коли прийде час поруху, Спаситель міг відібрати не тільки те, що йому дав, а також і доробок із сього, як знак, що завідатель був вірний своему панові і був ревний в своїй праці над талантом, котрий йому поручив.

Тому Апостол й каже, „що більше від завідателя вимагають, щоби оказався вірний.” Так бачимо, що ціле „Тіло” Христа є покликане, не щоби бути безчинним, задоволеним самим собою, а ревним і діяльним, не мати духа невільника або наймита, щоби людям подобатися, а бути розумними мати в собі любов і ревність синів і наслідників Божих, слуг Ісусових і завідателів Божих тайн. Справді від завідателя вимагають, аби бути в такий спосіб діяльним в Христовій службі. Бо Спаситель не назве нас вірними слугами, если ми тільки будемо добрі і мало або зовсім не будемо старатися ділати добрі діла. бо навіть хто має тільки один талант, не буде оправданий, если він той талант сховає в хустку, або заколає в землю. (Мат. 25:14-28; Лука 19: 20-24) Тому є дуже важною річчю, щоби кождий сам застановився, що є його талантами, як він сего уживає і чи за його щоденну працю Бог узнає його вірним.

⁴ Дивлячись на себе так, як Бог ливиться на нас мусимо пам'ятати при сім, що Богу не тільки відомі великі таланти, як велика здібність умова, або фізична, час, котрий можемо посвятити, або масток, який є нам до розпорядження а також і маленькі річи не уйдуть його уваги. Пригадаймо собі на слова Спасителя, котрий сказав, що навіть чаша зимної води подана ученикови тому, що він є учеником, не уйдуть нагороди; що два гроші бідної вдовиці були перед Богом більше вартні, аніж великі жертви богачів, коли отже зрозуміємо, що Бог судить відповідно, який був намір, або інтенція в його серці, тоді кождий, хто посвятив себе Господеві, найде для себе бо-

гато нагоди, аби показати, що є вірним слугою.

⁵ Се нагадає нам також слова Ап. Павла, що „ті члени тіла, що видаються слабшими є потрібніші.“ (1. до Кор. 12:22) Якою в дійсності є се, правдою! Далше більше членів є таких; однак їх так само добре потрібно в „сім тілі“ як і визначних членів. Бо коли-б усе тіло було око, де-ж був би слух? Коли-б усе було слух, то де був би нюх? Та Бог розлежив члени, кожде з них в тілі, як хотів. Коли би всі були одним членом, то де було-б тіло?

Благословенний такий, хто розуміє й пізнає, що він є членом тіла Христа що він має призначене для себе місце і уряд в „тілі“, до котрого прилучив його Бог в своїй мудрості, і що се місце ніхто другий не буде посідати. Тепер се місце може видатися ниське, а однак є воно потрібне й важне.

І коли хто се назначене-місце сповнить мудро і вірно, Бог винагородить його в своїм часі і піднесе до слави в своїм царстві.

Знаємо, що деякі члени тіла Христового живуть у відосібнених, незнавих широкому світові місцях, але тихо та любо працюють у виноградні Христовій, що тільки їх руки або розум і серце учинити в силі. В своїй похері вони навіть не бачать, яку святість і честь приносять вони семі Імени, котре на собі носять. Можемо тільки дякувати Богу за його ласку, якою він наділяє тих, котрі вірно служать Йому. Вони є як би тим світлом в темноті, але темрява не огорне їх, подібно, як се було із нашим Спасителем. Їх світло виконує добрий вплив на людей — і сей їх труд не оставиться без нагороди у Бога.

ОБОВ'ЯЗКИ СТАРШИХ

⁶ Отже кождий, хто зрозумів й іменується бути Новим Сотворінням в Христі, запевно має бажання віддати по можливості, як найвидатнішу працю в службі для Господа. Нераз однак трапляється, що не видає найвидатнішої праці з причини занедбання служби, або нецінення положення, котре займає в Тілі Христовім.

Причина, котра побуджує до діла кожного члена мусить походити зі жерела несамоловної любові до Господа і до його справи, бо інакше служба і праця яку ми поручимо Господу не буде йому приємною, як також не буде пожиточною для нас. Кождому членови Христового Тіла зістали поручені певні справи до виконання, тому, кождий нехай постановить собі раз на всегда, що як тільки він іменується бути правдиво членом Христового Тіла, так правдиво поручені зістали йому справи царства, та що його нагорода залежна від його вірності.

ЗАВІДАТЕЛІ

⁷ Божою організацією на землі є Церква, котра складається із многих членів. Ап Петро й Павло виразно нам подають, що старші є поставлені, як сторожі для Церкви. З певністю се велике і захитне становище і чоловік котрий в сей спосіб є вивищений, ще по тій стороні зависи повинен скромно думати про себе.

Сторожем, старшим, або єпископом є той, котрого назначено, іменовано бути старшим або зарядчиком даного згромадження, щоби бути певним, що справи даного згромадження виконуються згідно з планом.

Тому всі старші є неначе сторожами, завідаєлями справ згромадження, „екклезія“, дятого на них лежить більша відповідальність, котра не повинна зробити даного старшого зарозумілим, але при скромнім розумінню повинна вплинути на даних старших, щоби вони з повним спокоєм покладали довіря в Господі.

ЯК ВІДБУВАЄТЬСЯ НАСТАНОВЛЕННЯ СТАРШИХ

⁸ Ніякий брат не може настановити себе старшим над згромадженням. Ніякий брат не може самовільно обняти провід над справами Церкви. Ап. Павло говорить Святий дух настановив нас єпископами (старшими). Чи можливим є, щоби кождий складжений зі Святого духа обняв становище старшого самовільно та виконував полученний з сям обов'язок? Ні. Служимо Богу порядку. А за тим Господь так урядив, що мусить все йти в порядку. Кожде згромадження (екклезія) є судією своїх справ. А за тим нагодою і обов'язком є кождого згромадження настановити на становище старших і на учителів таких, яких вибере собі на підставі Божого Слова. — 1. до Тимотея 3:1-7.

НОМІНАЦІЯ (ІМЕНОВАННЯ НА СТАРШОГО)

⁹ Хто-ж властиво повинен іменувати, або представити згромадженню тих, над котрими має бути голосування, а котрих маєтись вибрати за старших, сторожів сього згромадження? Кождий член згромадження, за винятком председателя. Брат, котрий займає місце председателя, є обов'язаний утримати порядок, приймати іменования, піддавати внесення під голосування згромадженню і видавати рішення голосів. Неправильним, отже було би, щоби брат председатель ставляв номінацію, або піддавав під голосування левного брата. Если згромадження запитало би його о пораді — повинен дати її на підставі Божого Слова, що до сього, чи такий брат посідає здібности бути старшим, чи ні. Але пробування дитувати згромадженню тим, котрий іменується бути слугою, певних річей не годиться зі св. Письмом, і як таке Біблія відкидає.

Если Господні діти мають певне довіря до Нього і віру, і уважають, що Той добре попровадить, щоби вишло всім на добро то не будуть говорити про се наперед перед назначеним часом, ані не будуть старатися вживати впливу на братів, або сестри, щоби голосували за тим, або проти якогось брата, на становище в Господній службі в Церкві.

ОБОВ'ЯЗКИ

¹⁰ Одною із важних справ царства, котрі то поручив Господь в руки своїх слуг, се доглядання добра Його громади, (добра служба), котрі є будучими членами Його

небесного царства. Старші повинні пам'ятати, що на них лежить відповідальність в догляданню Господніх справ, а не своїх особистих. Старші не повинні старатися, бо їм се не є частиною його служби, щоби блищати перед людьми, чи навіть перед самими братами, щоби мали оплески від людей, але обов'язком кожного є, щоби подобатися Господу і кормити і берегти, громаду, над котрою Святий дух настановив його. Старші повинні пам'ятати, що згромадження не належить до нього, але до Господа.

Старший повинен пам'ятати, що він не доставляє покарму, котрим кормиться згромадження, — а тільки Господь. Обов'язком кожного старшого є показати згромадженню, Божій громаді, де має кормити себе і яким покаромом, як також подавати покарем у властивий спосіб.

ДОСЛІДЖУВАННЯ БІБЛІЇ АБО НАУКА — СТУДІЯ

Одним із головних і важких способів в приношуванні покарму для Господньої громади (екклесії), які Господь розпорядив є досліджування Біблії, — наука, або студія. Згромадження, яке цілість, або означає певне число студій в тиждень, або поручає сю справу комітетові старших. Чи сьак, чи так, то обов'язком старших є уділення поради, що до характеру предмету і числа студій, котрі мається перевести на протязі тижня.

Если-ж старший вістав призначений до проведу науки, студії, то в яким порядку повинен до сього приступити? Повинен сказати собі менше більше так: Господь вложив на мене обов'язок бути провідником в сій студії. Се одна зі справ царства Господа, відданих в мої руки, се одна мина, се один талант його добра. Чи можу бути вірним Господу, а рівночасно занедбати належне приготування себе до перепроводження так важкої студії?

Таке думання було би відповідне й скромне. А за тим обов'язком кожного не тільки старшого, але кожного члена згромадження є старанно приготувати себе. Приготувати себе — се не значить, що має приготуватися до виготовлення промови на зібранню. Приготувати себе — означає навчитися старанно лекції, щоби міг коротко і ясно вияснити головні точки у відповідній часі і уможливити тим врозуміти другим.

СПОСІБ ПРОВАДЖЕННЯ СТУДІЇ

¹² З властиво і належито перепроводженої науки, студії впливає велика користь. Виголошування старшим на початку студії, або коли небудь в часі студії, довшої промови є великою похібкою. Кожний старший повинен пам'ятати, що він на се поставлений, щоби кормити громаду, і щоби ся громада могла зростати, та що одним із найліпших способів їхнього взросту і опінення правди зі сторони згромадження є данне, як навищої можности вираження своїх поглядів на дані справи. Кожному членови в згромадженню повинна бути дана така спосібність. Бо если старший займе більшу часть часу своєю промовою, тим відмовляє осталим членам згромадження спосібности, накормитися і взросту, а в сей спосіб не підносять але вбиває ціль студії.

Ось, як повиннося перепроводити студію, науку.

Науку розпочати співом, до котрим слідує молитва. Предсідатель, (сей котрий провадить науку в сім часі) коротко висказує зміст попередньої лекції, щоби теперішня студія могла мати більше доціненне. Таку то скорочену мову повинен виголосити в часі 3-ох хвилин. Опісля повинен відчитати перше питання та покликати котрого із присутних членів щоби відповів на се питання. Если питання є важне то можна, ще покликати двох трох до відповіди. Опісля повинен сказати: „Чи є еще хто, що має відмінний погляд? Если хто є такий, то повинен вповісти. Если ні, то предсідатель, повинен в скороченню відповісти на питання, а час відповіди не повинен забирати більше, як одну хвилину. Опісля нехай предсідатель покличе котрого із членів церкви, що уміє добре читати, щоби відчитав уступ, із підручника, із котрого студіюється даний предмет. Чи коментар із Біблії. Тоді провідник повинен запитати, чи нема кого, хто має питання, до питання (уступу) котре було поставлене (перечитаний) і обговорене попередно. Если би хто зі згромадження задав таке питання, то предсідатель повинен запитати, кілька членів, щоби подали свою думку, вкінці спитатися сього, члена, котрий поставив таке питання, щоби висказав свою думку, а нарешті предсідатель повинен висказати коротко свою думку. Уступ предмету, котрий студіюється повинен бути закінченням дискусії, даного питання. Опісля повинен приступити до слідуєчого питання.

Питання повиннося ставити наперед тому, щоби кожний що приходить на науку, був приготований до лекції, а не приготавлився на науці. Таке провадження науки приносить більше користі, бо змушує чоловіка до ділання в сім напрямі. Предсідатель не повинен ніколи позваляти на обговорювання плитких питань. Повинен держати порядок і не позваляти на се, щоби все відповідала тільки одна особа. На неважні питання, і котрі не належать до предмету студії, не повиннося позваляти. Питання повинні бути ограничені до лекції. Если хто поставить низьке питання, або неважне питання, предсідатель повинен в лагідний спосіб і в дуже коротких словах полагодити питання і перейти до слідуєчого уступу. Много часу тратиться звичайно на обговоренню дрібних поєсенень. Всегда треба пам'ятати о важности практичного висліду, а головно о взрості і знанню о овочах духа. Предсідатель повинен виповнювати свій обов'язок лагідно із любовю, однак з повним рішенням і повагою, та повинен заохочувати згромадження до співпраці в помаганню один одному до зрозуміння правди, і заховання миру і любви в згромадженню.

СТУДІЯ — ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

¹³ Ся наука призначена тільки до духового підкріплення згромадження. Старший повинен бути на час, а наука має розпочатися піснею і молитвою. Така студія відхувається звичайно в середу, а всі згромадження, того дня студіють один і той самий стих зі св. Письма. Опісля пред-

сідателю повинен відчитати стих, або попросити, щоби хто із членів відчитав, опісля в скороченню вияснити думку стиха, так менше більше, як подано у „Вартовій Башті.“ Пояснення стиху не повино забрати більше, як 5 хвилю часу. Если предсідатель забірає більше часу, то в такий разі він позбавляє нагоди членів згромадження до вислухання їх частини. „З любови служіть один одному.“ Если в згромадженню є найменше 35 осіб і кожда із них хотіла би дати свідцтво о своїм духовім стані — освідчитися, а коли би предсідатель забрав більшу частину часу, много з них були би позбавлені спосібности. Предсідатель повинен нагадати стих, який припаде на даний день, та щоби старалися зложити своє свідцтво тільки на підставі стиху, як також, щоби кождий старався в як найкоротших словах зложити се свідцтво, так, щоби всі могли мати спосібність і уділ в данім розважуванні.

Щоби взростати на подобу нашого Господа, ми повинні кормитися Божім Словом. В сім саме й ціла важність, щоби ограничити свої думки до думки висказаної в поданім стиху. Освідчення, котре відноситься до маловажних випадків, та ріжного рода клопотів — є непожиточними. Тому те великим обовязком предсідателя є справджувати думки згромадження на корм, котрий є записаний в Божім Слові.

ЗАНЕДУВАННЕ СТУДІЙ

¹⁴ Припустім, що старший зістав призначений до провадження зібрання, але занедбав прийти на зібрання і не постарався о заступника. Чи поведження такого може бути прощене? Нехай-же кождий старший поставлений в такий положенню відповість собі, а іменно, чи може споглянути в вічі Господа і сказати: Дорогий Учителю і Господи. Ти повірив в руки мої справи царства Твого через іменованне мене на предсідателя студії, щоби накормити Твою громаду. Я був змучений і не мав охоти пійти, бо фактично так був перенятий иншими справами, що навіть не постарався о заступника. Думав і вважав, що вівці поручені мені дадуть собі самі раду. Чи думаєш старший, брате, що Господь сказав би: „Добре послушний і вірний слуго!“ Иншими словами сказав би: „О ти лінивий і недбалый слуго, коли ти так легкодушно вважаєш свою відвічальність в уділенню покарму на часі моїй громаді, то чому ж ти не повідомив мене, то хто инший був би поставлений на твоє місце.“

Навіть світський працьодавця не дарував би своїйму слугі подібного занедбання. Чи можемо думати, щоби Господь похвалив слугу, котрий не бере собі до серця добра овець і не доглядає вірно справ поручених йому.

Думаючий тверезо кождий старший і провідник згромадження, та не тільки старший, а й член згромадження, котрий на правду зрозумів посвяченне не повинен опустити ні одной студії. Повинен сказати собі. Не могу дозволити на занедбанне студії. Любов моя до Господа і любов до братів, співробітників не дозволяє мені на се. Любов до згромадження змушує мене чинити все, що в моїй силі, щоби повірені справи Господом ми могли виконати на час.

ЗА МНОГО ВИКЛАДІВ

¹⁵ Часами приходить на брата покуска, щоби посвятити цілий свій час на виклади до братів, чи то до публіки, і тільки виключно викладач, поминаючи студії. Вислід із сього є такий, що в згромадженню не має поступу. Нічого так не допомагає до поступу братів, як данне кождому щось до роботи. А за сим возьмімся всі до праці, если тільки хочемо помагати один одному. Означене число викладів є вповні вистарчаючими, і се подобається Господеві. Тому більше студій показалося практичнішим, а згромадження, котрі студіюють сі роблять поступ.

СЛУЖЕННЕ ИНШИМ ЗГРОМАДЖЕННЯМ

¹⁶ Першим обовязком старшого є служенне згромадженню, котрий вибрав його за свого старшого і над котрим Святий дух настановив його бути старшим. Се перший і найважніший обовязок, бо Господь вложив на нього обовязок доглядання справ даного згромадження. Віримо, що если старший серіозно застановляється і знає, що за обовязок лежить на нім, то відповідь на прошення других мусить попередити увезнення, що инший услужить братам, а тим виручить його. Ніколи не оставить овець на ласку й не ласку.

Обовязок старшого не лежить на тім, щоби давати виклади, провадити студії, і вечір молитви, але саме головне голошення Євангелії (радїсної новини) за помощью друкованого слова, подаючи його народови в руки. Добрий старший і провідник, ніколи не скаже другим робити, щось такого, щоби сам не міг зробити. Він повинен бути приміром для згромадження, як і Добрий Пастир пасе свої вівці, повинен брати участь в праці до котрої запрошується згромадження. Повинен бути першим і заохочувати других до праці.

СЛУЖБА

¹⁷ Взрієт духово Церкви залежить від нашого старання і ревности в нашій праці. (2. Петра 1:10) Апостол виразно говорить, що коначним є мати таке старання (до Жид. 6:11) А затим мати належний догляд над стадом Божім значить — старший, як сторож громади буде досліджувати плян і працю, так, щоби всіх членів громади удержати в пильній і ревній праці на службі Господа. Тому старші: Давайте кождому, щось до роботи і заохочуйте до зроблення того, тоді то ум кождого члена скупиться при Божім Слові, тоді не буде ніякого замішання в згромадженню, як також можна буде завважати значний зрієт. Всяке замішанне, яко тільки приходить, по згромадженнях, се вислід самолюбства, даних, як також вислід безчинности, бо ліниветво йде в парі зі самолюбством.

Старші не повинні знеохочувати дяконів, бавляти піддержувати їх і запрошувати на зібрання старших, де полагаються всі справи, відносно поступу Церкви. Старші не повинні гордити молодими, не повинні держати їх на віддалі від себе, але знайте, що й записано, що Тимотеї був десять молодий, коли Господь прийняв його на службу.

НАРАДИ СТАРШИХ

¹⁸ Де є кілька старших в згромадженню там повинні відбуватися стало в означенім часі наради старших на котрих повинно розбирати духові справи, та роздумування над средствами, які мають послужити для духового добра згромадження.

Спільні наради старших є не тільки доброю річчю для згромадження, але й конечною для миру і поступу згромадження. На тих нарадах повинні бути представлені всі справи, котрі тільки мають на цілі піднесення миру і любови, а також і поступу, а опісля мають бути представлені цілому згромадженню і піддані під голосування, чи такі справи, які старші вважають за відповідні, можуть бути прийнятими, чи ні. Церква, — ціле згромадження рішає, через більшість голосів.

ПРОБА ЛЮБОВИ І ГОДИНА СПОКУСИ

Становище старшого се не легка справа, тому що сатана поставив много спокус на дорозі Господніх слуг. Всі Господні члени повинні мати належну пошану до своїх старших, повинні молитися за них і додавати їм охоти і помазати, а де старший старається бути прикладом для згромадження, там й так буває.

Тим-же старші достерігайте себе і все стадо, бо прийшов день спокуси, щоб спокусити всіх домовчих на землі (Одкр. 3:10) Пасіть вівці мої — сказав Ісус, бо хто не хоче пасти, нехай знає, що нагода бути сторожем, або старшим, може бути відібрана. Тому користайте із привілеєм й нагоди і чиніть се ви старші, котрих Святий дух настановив вас, — чиніть добро всім а найбільше домовникам віри. — Хороніть заповіді мої — каже Ісус. Не пасіть задля поганой користі, але чиніть все з радістю, побуджені любовю а певно, коли явиться головний Пастир — одержите вінець життя.

КВАЛІФІКАЦІЯ СТАРШИХ. І В. Д. М. ПИТАННЯ

1. до Тимот. 3:10

¹⁹ Треба знати всім, що назви вживані в Християнстві, як отець хвальний, його екселенція, доктор, і т. д. є противні і не годяться із наукою св. Письма. Вони не тільки противляться азбуці, а також і духови, що саме головне. Назви, як старший, диякон, пастир є назвами, які знаходяться в св. Письмі. Звертаємо також увагу на назву по латинськи Вербі Деї Міністрі, (В.Д.М.) що значить — слуга Слова Божого, та зазначаємо, що се годиться вповні із думкою Божого Слова, бо кождий представитель Христа, котрий голосить публично є слугою Божого Слова. — не слугою людських наук, ані своїх. Всі Дослідники Біблії узнані Богом і народом Божим з конечности є слугами Божими — кождий по своїй здібности, як показано в св. Письмі.

²⁰ Малючі на увазі факт, що много згромадженъ Дослідників Біблії не є много вимагаючими від тих, котрих мають вибрати за своїх представителів, старших подаємо тут кілька питань, які є прийяті Міжнародним То-

вариством Дослідників Біблії, а які є названі В. Д. М. Питання. Вважаючи, що студіювання сих питань може бути помічне кождому і дана на них відповідь pomoже згромадженню до пізнання, що має відповідне знання Божого Слова, та можна мати надію, що услуга їх буде позиточною а не шкідливою.

Не є се сектярські питання, але будиби властивими, для кождого слуги Слова Божого, якої небудь деномінації. Принайменше не є се зложені питання в якімсь задалегідь приготованім намірі. Ні, се звичайні собі питання, котрих відповідь повинна бути помічна кождому, головно поставлені для тих всіх, котрі іменуються, чи хотять бути учителями і проповідниками Божого Слова.

Сі питання можна набути в Товаристві „ВАРТОВА БАШТА”, опісля у всіх згромадженнях, куди із Товариства на бажання розсилається. На такі поставлені питання даний брат відповідає, і відсилає до головного відділу „Вартова Башта”, де по перегляненню через комітет котрий складається із трох братів, повідомляється даного інтересованого брата о його виповненню, а радше висказанню своїх думок на справу знання Божого Слова.

Таку доручену відповідь даний брат представляє перед згромадженнем, котре іменувало його перед виборами на старшого.

²¹ А за тим брат, котрий не є здібний відповісти на всі сі питання в спосіб властивий, в такій в якій на се Слово Боже вказує не повинен бути уважаний за відповідного на представителя згромадження.

Щоби всі Дослідники Біблії могли мати сі питання і зрозуміти їх простоту, подаємо їх пониже. Ньюйорська Церква (згромадження) Міжнародного Товариства Дослідників Біблії через піднесення рук зайвилоса за тим, щоби ніхто не міг бути старшим, коли не дав задовольняючої відповіді на поставлені питання.

В. Д. М. ПИТАННЯ ДЛЯ ДОСВІДЧЕНИХ ДОСЛІДНИКІВ БІБЛІЇ.

- 1) Що сотворив Бог на самий перед?
- 2) Що означає вираз „Логос-Слово” у відношенню до Сина Божого? Що розуміємо під словом „Отець” і „Син”?
- 3) Коли й як увійшов гріх у світ?
- 4) Яка є Богом назначена кара за гріх для грішника? Хто є грішником?
- 5) Чому потрібним було, щоби Логос-Слово стався чоловіком (тілом)? Чи він був втілений?
- 6) Якої природи був чоловік Ісус Христос від дитинства, аж до смерті?
- 7) Якої природи є Ісус від воскресення? Яке є його урядове становище зглядом Бога Отцви?
- 8) Що ділає Ісус в часі євангельського віку — від часу зіслання Святого духа, аж до сьогодні?
- 9) Що учинив Бог Отцва до сього часу, для людського роду а що Ісус?
- 10) Який плян має Бог зглядом Церкви, коли вона буде довершена?
- 11) Який плян має Бог зглядом цілого людського роду?
- 12) Яка буде судьба зовсім неоправних?
- 13) Яка буде надгорода, або яке благословенне прийде для цілого людського роду, если будуть послушні законам Царства Мессії?
- 14) Через які степені може грішник прийти до повної єдности з Христом і з небесним Отцем?
- 15) Коли Християнин зістан сподожений Святим духом, то що він має дальше робити, по словам св. Письма?
- 16) Чи ти відвернувся від гріху, щоби служити живому Богу?

17) Чи ти посвятив всецїло своє життя, всі свої сили і здібности для Бога й на його службу?

18) Чи ти показав се посвячення себе, через заупрещення себе у воді?

19) Чи ти зобов'язав себе сльобом святости життя, прийнятим членами Дослідників Біблії?

20) Чи ти перестудіював докладно теми викладів св. Письма? А принаймнше, сі, котрі є переложені на нашу мову?

21) Чи ум твій просвітився, і чи ти одержав духову користь із них?

22) Чи ти думаєш, що ти осягнув річезе знання Біблії, котре може зробити тебе здібним слугою Божим аж до кінця життя твого?

УВАГА: Сподіємось, і віримо, що кождий брат, відповідаючи на питання, зробить се із власного знання, а не буде питатися, ані відписувати відповіді від других. На потвердження відповідей треба назожити цитати зі св. Письма-Біблії, із Викладів св. Письма і зі Сборного Намету.

Осібний примірник В. Д. М. Питань можна набути, як повище зазначено.

ДЕРЖИ ЯЗИК ВІД ЗЛОГО

„Держи язик від злого, а уста твої, щоб не говорили зрадливо.” — Псалма 34:13.

22 „Не ставайте многі учителями, брати, знаючи, що тяжкий суд приймаєт” такими словами напминає Ап. Яков тих, котрі хотят бути учителями, хочтяч вказати їм на великий вплив язика, позаяк на таких лежить більша відвічальність, аніж, коли не були ще старшими. Тими словами апостол не хоче відсувати на бік тих, що чуютьса здібними і мають дар до сього, а тільки хоче остерігти їх і вказати їм на відвічальність, яка буде тяжити на них, коли станутьса учителями. Если такий учитель є краснорічливий, вмє красно промовляти, тоді його язик може принести для многих благословенне, припроваджуючи їх до Господа, і показуючи їм дорогу до правди і до праведности. Або навпаки если стане проповідати блуд, тоді такий язик може нанести не даючися описати шкоду — захятає віру, мораль і знеохотити до добрих діл. Правдою є, що хто більше учит, такий є більше відвічальний перед Богом і перед людьми. — Гляди Мат 5:19; до Римл. 2:20, 21; 1 Петра 5:3; до Тита 1:11; 1. до Тимот 1:7; 2. до Тимот 4:3; 2. Петра 2:1.

23 Яков не остерігає тут перед самим язиком, а перед впливами і силою, які можна мати на других людей при помочи нашого язика. / Майже кождий досвідчений чоловік агодитса вповні з нами, що над язик не має чоловік другого члена, що міг би учинити ним тільки добра або зла, з досвіду знаємо, що люде можуть мати лекше контролю на всім иншим, тільки не над язиком. Язык є тає дуже всім услужливий, що всяка честилюбивість, злість і пристрасть, упавшої природи знайде в нім помічного слугу до злого. Тому кождий Християнин повинен добре чувати над ним, розумно й обережно обертати тим членом свого тіла і підчинити його, аби був послухний новому умови в Христі, аби не був на перешкоді ні собі ні другому, а навпаки помагав ще на вузкій дорозі. Як поводом повертаємо голєву коня і контролюємо його силу, як малим стерном обертасмо корабель і змінимо його біг так язиком, або пером можемо вплинути на великі маси люде і звернути їх до добра, або зла. Тому як велике значінне має язик, але як часто бачимо, що язика уживається о много частійше до злого, аніж до доброго, скор-

ше, аби повалити віру, аніж її скріпити, скорше, щоби засіяти зерно незгоди і незадоволення, як щоби запровадити мир і праведність! Хотят таке притрафляється годловно між людьми світського духа, але часами се приходить і між Божими людьми. Тму кождий брат повинен памятати, що до певної міри, він також є учителем, і що з кождим днем, він або поступає наперед або стає на перешкоді правді і праведности і каламутить мир-спокій.

У світі, що не віродився еше Словом Божим, язик є правдивим „огнем,” котрий спричиняє, гнів, зависть, ненависть, спір і все що поганить і палить цілого чоловіка викликаючи в нім найгірші пристрасти і бажання. Не дивота, що Апостол порівнує такий язик і каже, що він запалається від геренни — другої смерти. Огонь його привносить знищення не тільки його властителєві, а також і другим.

24 Слів Апостола „сьогодні благословимо Бога і ним хленемо люде, сотворених на подобу Божу” не треба розуміти так, ако би він відносив сі слова до себе, або до Церкви, що вони так уживають язика до таких поганих цілий, а говорить о світі, де люде уживають раз язика, щоби прославляти Бога, а другий раз, щоби зневажати ним св. імя Боже, і проклинати своїх ближніх. Язык, се той слуга, що всім хоче радо послужити, куди тільки його обернути. Звідси є дуже важною річю мати так званий член тіла під доброю контролею. Можливо, що були деякі між членами Церкви, котрі також тим самим язиком занесли подяку до Бога і зневажали своїх товаришів-братів, — можливо не в значінню, щоби проклинати братів, а в сім, що своїм язиком шкодили братам через се, що вносили фальшиві науки, котрі провадили до погубних наслідків. В таким значінню сього слова багато люде тим самим язиком впливає добре і эле на других. Если хто має таку владчу, се знає, що з ним є недобре, і тому то апостол так дуже перед тим остерігає: „Братте мої, не ставайте многі учителями.” Хто хоче статися жерелом з котрого мало би впливати Слово Боже, котре має нести благословенне і покріпленне і давати силу, такий повинен добре дбати про се, щоби із нього не впливали гіркі води, фальшиві науки, котрі ведуть за собою проєлін, шкоду — неславу для Бога і перекручення його слова.

При виборі старших, що мають промовляти на зібраннях, треба добре приглядатися, який є „язик” його, чи такий, як повище сказано. Если чий язик є огнистий, такого не треба вибирати, а такого, у кого язик є покірний лагідний, хто вмє „зауздати” свій язик і старастся промовляти так, щоби бути Божими устами.” Такий язик гамує й присмирює а інші дуже часто раяють і відганяють від правди. Слово Боже є скорє і сильне і остре, що дістається аж до серця; воно не грішить і нікого не зранить, є добре і любє. Тому Бог так наказує: говоріть правду в любови.

Ап Яков кінчить свою осторогу і говорять до тих, що надаються бути учителями в Церкві (маючи мудрість і знання), щоби люде бачили в них не тільки слова і науки, а також добрі їх діла, повні покори.

²⁵ Хотяй слова Якова відносяться головню до „учителів“, то однак кождий із нас повинен добре пересчитати і над ними застановитися. Стара і знана пословиця каже: „Добрі слова не вмирають..“ але так само добре можна сказати, що „недобрі слова також ніколи не вмирають.“ Що більше злі слова по більшій частині живуть довше — особливо в серцях людий світського духа.

Тому кождий з нас, і всі подвоім нашу енергію, щоби присмирити наш язык, аби з наших уст лило всегда благословенне і привносило ласку слухаючим. „Нехай ніяке погане слово не виходить з ваших уст, а тільки добре на збудування, того, що користає, щоби принесло добродійство слухаючим.“ — до Ефес. 4:29.

„Тим достерігайте себе і все стадо в котрому вас Святий дух настановив єпископами, щоби пасти Церкву Божу котру приподобав кровю своєю.

ПИТАННЯ ДО УСТУПУ.

1. Який обовязок тяжить на кождім члені Христової Церкви; та хто наложив його на нього?
2. Хто може бути завідателем? По чім пізнати правдивого завідателя?
3. Що вимагається від завідателя?
4. Про що ми повинні пам'ятати дивлячись на себе із Божої точки зріння?
5. Чи слабші члени є потрібні в духовім тімі? Як так то вясни філософію членів Христового тіла.?"
6. Яка причина повинна побудити кожного члена до діла?
7. Хто становить Божу організацію на землі? Чим є всі старші в перві і що на них тяжить?
8. Чи старші вибирають себе самі? Чи можуть? Чому ні?
9. Що означає номінація, і як властиво повинися її перевести?
10. Що є одною із найважніщих справ царства? хто виповнює сей обовязок і як повинно виповнюватися?
11. В який спосіб можна подати правдивий покарм для громади? Яке думанне повинен мати старший?
12. Опши в докладний спосіб, як повинно провадитися науку-студію? Хто рішає про неважні, або маловажні питання? О чім повинен пам'ятати предсідатель студії?
14. Чи можна простити старшому, занедбанню студії? Що-ж знова повинен кождий член сказати собі?
15. Поясни справи викладів? Коли найбільше згромадження зростає духово?
16. Що є першим обовязком старшого? Коли старший може послужити другому згромадженню?
17. Що є бонечним, щоби згромадження зростало духово?
18. Поясни наради старших? Користь із тих нарад? Яке є становище старших.
19. Поясни кваліфікації старших, які потрібно і подай докази зі св. Письма.
20. Що то таке В. Д. М. питання? Що вони означають? Та до чого вони служать згромадженню?
21. Хто властиво може бути старшим?
22. Що значить бути учителем? Що кандидати на старших-учителів повинні знати?
23. Кого і перед ким остерігає Ап. Яков?
24. Поясни значіння язка, та його роботу? Яка і кому є користь з причини нашого неуздання язика?
25. Над чим повинен кождий із нас застановитися? Подай в скороченню найголовніші точки, щодо обовязків старших?

Ходженне з Богом

„Божі дороги праві, Господні слова чисті, Він щит для всіх уповаючих на Нього.“

З гріху до слави, се повна в наслідки, та дуже важна дорога. Ідучи сею дорогою вживаємо менших і більших кроків, часто боїмось поставити непотрібний крок. Часто блудимо, тому, що якась вельми приманлива стежка звернула нашу увагу, та спровадила нас на блудну дорогу, якої ми не свідомі. Щоби мати Господне признание, мусимо йти головними і основними рівномірними кроками, або степенями в нашім подоружуванню, і се для добра тих, котрих признание залежне від вірности на Господній дорозі.

Хоча правдою є, що не ма справедливо ані одного: (Римл. 3:10), та що ані один не може бути совершенний з причини страчення совершенности в Адамі, то однак не всі мають се саме успосібленне ума й серця, що до свого несовершенного стану. Правдоподібним є, що більшість людей чується добре, що до відношення сього світа, доказом чого, що вони є в гармонії, з „князем сього світа“, котрий зі свої сторони не є в згоді із Богом Єговою, будучи противником Божим. (Йоан 12:31, 14:30) Біблія вказує нам, що людство до певного степеня ноносить відвічальність в сій справі, та що є свідоме сього. Правдою є, що всі родилися несовершенними, з причини утрачення її в Адамі однак се числиться за свідоме і добровільне співділання зі сатаною. „бо кому видає себе в слуги, того ви слугами.“ — до Римл. 6:16.

Що так воно є то про се Ап Павло виразно говорить: „Тим, що знаючи Бога, не як Бога прославляли, або дя-

кували, але осуетились думками своїми і оморочилось нерозумно серце їх... І якож не вподобалось їм мати Бога в розумі, передав їх Бог ледачому уму, робити неподобне, сповнених усякої неправди перелюбу, лукавства зажерливости, злоби, сповнених зависти убийства, сварні, підступу лихих звичаїв, осадників, поклонників, богоненавидників, гордунників, хвастунів пишних, видумщиків лихого, гордителям непокірних.“—до Римл. 1:21, 28,32.

Не всі люде посідають подібні прикмети нараз, але по більшій частині можна легко відшукати ці несовершенности в одних людей се, а в других те. — Се ті, що ходять хотінню свого „безбожжя“ (Юда 18) зі льживими устами. (Прип Соло. 6:12)

СПОГЛЯДАННЕ В СТОРОНУ БОГА

Однак від часу, до часу можна найти чоловіка, котрий перестає хвалити дорогу світа. Такий думає в серці своїм: „Ег, щось таки злого мусить бути в сїм світі, систем, який на порядку деннім є в світі, спосіб боротьби о самолюбну перевагу не приніс і не може принести правдивого щасття.“ Чи такий чоловік є вже Християнином? Відповідасмо, що ні. Він тільки щойно зачав думати. Його ум, поступив о крок наперед, від інших людей, котрі живуть на землі. Але такий чоловік, що не ходить з Богом, хотяй може се бути тільки крок в сторону до Бога.

Тепер хто-ж станувши на таким степені, не піде далі,

сей не може подобатися ані Богу, ані світу. Такий чоловік, котрий знаходиться серед такого стану є тільки самодлюбним невільник, котрий буде все шукати у других блудів та несовишенностей, і тим станеться непобажаним людському сотворінню. Се заперечення, або неузнане дороги світа за правдиву є *покутою*, в початковим значінню; бо покута, або жаль за гріхи, се зміна ума (поля боротьби) у відношенню до мильного і злого погляду.

Що-ж такий чоловік повинен зробити, та що може зробити? Відповідаємо, що може стояти на занятій позиції, в якій знаходився, повинен же заперестати уживання метод, практик світа — Іншими словами може навернутися. Много із т. зв. суспільних і політичних „радикалів” сьгоднішнього світа знаходиться в ознїй із тих двох клас; переважуюча більшість однак є в першій класі, ніж в другій.

ПОГАНЬСТВО І ХРИСТІАНЬСТВО

Сі котрих ум і серця годяться вповні зі світом, — є поганами, без згляду на се, як вони називаються, або де родилися. — Сі, котрих ум перестав похвалявати додегу і методи світа, але котрі ще таки любуються в річах, які продукує світ, — багатство, вслякого рода приємности, гнет неволя, панованне над другим іт. п. — такі знаходяться в стані подібнім до номінального „Християнства,” бо вони переконані відносно дороги світа, однак любуються в річах, випродукованих „світом” помимо, що знають, що вони злі).

Перед першим приходом нашого Господа не було сподіяльного наказу від Єгови до поганських народів, щоби покинули свою блудну дорогу. Але тепер: „Отже не вважаючи на часи незнання, Бог повелівав тепер усім людям усюди каятись, бо призначив день, в котрий судити ме правдою.” — Діяння Ап. 17:30, 34.

Помимо, що покаянне виразно зазначене то до сього часу мало людей услухало Господнього приказу.

Тепер коли вже хто сповнив покаянне і навернувся, чи є вже Християнином? Біблія відповідає, що ним ще не є. Під сим оглядом в номінальнім „Християнстві” (з імени) повно замішання. Однак, если сей, що вже був на дорозі до угоди з Богом согрішив, а опісля знова каявся, і навернувся із мильної дороги, то його крок в перед припровадить до того, що він може бути очищеним, яке то Бог приготував за посередництвом Ісуса Христа, та може бути привернений до утраченої нагоди на підставі угоди. Ось читаємо слова Ап. Петра висказані в день сошествія Святого духа: „Покайтесь і наверніться (покутуйте), щоб очистились від гріхів ваших. (Діяння Ап. 3:19) Однак видимо зі сього, що ані саме покаянне ані навернення ані одне, ні друге не допровадить даної одиниці до угоди з Богом. До сього потрібні є ще дальші кроки.

ШУКАННЕ БОГА

Сей, котрого ум перестав похвалявати дорогу світа, та котрого серце перестало бажати світових річей, такий знаходиться в стані висказанім Ап. Павлом, коли сказав: „Шукайте Господа, цей намацає та знайде Ісуса. (Діяння Ап. 17:27) Покаянне і навернення се є

в першій мірі заперечаючий степен злу. Коли знаходимося в таким степені, то переставмо чинити щось, щоби через се піднятися до чогось ще більше поясненого, ніж само намацуванне Бога, если тільки дана одиниця бажає приблизитися до Бога й до його ласки.

Щоби посунутися ще о крок дальше то до сього є конечна віра. Віра се інтелігентний стан серця гармоній із Богом. Віра приходить не через намацуванне, але вже через слуханне. — до Римл. 10:17.

У відношенню, що до Бога, то щоби пізнати його та його правило треба узнати два степені. Ніж, Біблія може промовити, до чийого серця, конечним є вірити, що є Бог та тих, що його шукають надгороджяє. (Жид 11:6) Таємниця пізнання сих степенів полягає на частинних здібностях внутрішних, які люде посідають. однак на жаль сі частинні здібности загато поломані і опановані світовими намацальними річами, так, що в умах більшости мешканців землі їх цілком не видно, й тому то так трудно є тепер вказати людем на добрі та побожні річі. Є много таких, саме головно тепер, котрі говорять в серці своїм: „Не має Бога.” — Пс. 14:11; 53:1-4.

Однак Господень день, навчить всіх і всі спізнають, хто тільки схоче жити. Непоправні будуть знищені. — будуть укарані вічно триваючою смерттю.

ГОСПОДНЯ ЗАПОВІДЬ

Для тих, що шукають Бога ось як сказано: „Покидайте дурноту й живіте та ходіте стежками, що вам укаже розум. (Прип Сол 9:6) Щоби се виконати, то чого-ж потребує такий чоловік. Відповідаємо науки, інформації. „Тому заповідь Господня пресвітла, очі просвіщає (Пс. 19:8) Сі котрі відчувають Бога, то до таких так говорять Бог через Ісуса Христа. Прийдіть до мене всі знеможені, та отягочені, я впокою вас, (Мат 11:28) Немного увірило і для того не многим явилася Божа сила. — Ісаія 53:1.

СЕ ВСЕ, ЩО ЗРОБИТИ МОЖУ

Щоби бути любленим Господом мусимо не тільки сказати, що не любимо світа (сучасного порядку річей), та що світ вже змучив збудив нас, але по одержанню знання Вожого пляну мусимо сказати: „Господи віддаюся під Твою опіку, ось від сьгодні я готовий на Твої услуги.

Покіль не зробиться такого постановлення не будемо могли мати спосібности одержати благословенне, за винятком загальних Божих справ, як дощ світло, поученне і т. д.

ЧАСУ ВПОДОБНОГО

Що-ж тоді стається, коли ми посвятимось Господу. Справу нашого посвячення має рішити наймудрійший суддя. Бог не зобовязався до безумовного припинання всіх посвячених. Се посвяченне мусить бути зрблене часу вподобного (Іса 49:8) і мусить бути побуджене з причин, котрі надаються до прийаття, часу вподобного, або можливого до прийаття, бо вкортці проміне день. — до Жид 3:13.

Посвяченне не повинно мати ніяких інших користей, а повинно виходити із чистого серця. Вслякі користі

ставлені при посвяченню перед Бога, або посвячуватися на услівях зі застереженням не можливо і Бог такого посвячення не приймає. На се маємо примір записаний в Діяннях Ап. (8:21), коли то Симон за гроші хотів набути влади, через що й не дано йому части, „бо серце неправе перед Богом.“

Ісус обіцяв, що „хто приходить до мене, не вижену його геть.“ Значить, що Ісус не відмовиться представлення правдивого посвячення перед лицем Отця. Але завжайте, що посвяченню мусить бути наперед зроблене, а описля слідує представлення, та що мусить бути наперед представлено, ніж прийняте, або відкинене. Тому Ісус сказав: „Ніхто не приходить до Отця, як тільки Мною.“ (Йоан 14:6) Іншими словами Ісус є заступником посвячених, і Він представляє справи Єгови. Розуміється, що таке представлення означає також і за поруку, зі сторони Ісуса, що Він покриває, всі несовишенности того, котрого справа представлена.

БОГ Є ТОЙ КОТРИЙ ОПРАВДУЄ

„Бог Той, котрий оправдує. Хто-може винувати вибраних Божих? (до Римлян 8:34) Бог припечатав організм посвяченого печаттю Свого узнання, помимо, що організм сей був ще від часу уродження несовишеним, то однак надається на прийняте, через заслугу Христа. Що за ціль такого поступовання. Чому Бог безпосередно не приймає віруючих, коли видить, що їх серця добрі, чому не робить се, без ніяких церемоній. Подібно, як робив се перед першим приходом Христа.

Се було би тільки частинним поясненням правди. Передовсім ніхто і ніколи не був в приязні з Богом, коли вповні не віддав своє серце на службу Богови; по друге ніхто не був допущений до приязні з Богом, коли не узнавав упавшости свого власного тіла, вислідом чого було складання кровавих жертв в жидівському народі. Авраам не тільки що „вірив“ Богу, але також вповні полягав віддав свою справу і себе самого під Боже розпорядження. Серце його мало печатю, як би справедливости, коли Авраам так догодив Богу, що готов був посвятити свого власного одинокого сина. Се власне потверджує його сильну віру, що спричинило Боже узнання для його серця, як упевняє нас о тім Ап. Яков 2:21.

Сей самий ступень віри оказували святі старого Завіту, дає нам примір, як дана одиниця повинна посвятити себе. Хтось питається, то чому не було таких розпоряджень в тодішньому часі? Відповідь, що тепер Бог Єгова не шукає приятелів але 1) співжертвочинителів, себто таких, котрі годяться на дорогу, котрою йшов Ісус Христос; 2) і дітей, котрі будуть мали участь з його Сином у великім будучім ділі новонастання й привернення людського роду. Бо написано: „Ось я і діти, що дав мені Бог (до Жид. 2:13) в цілі знищити сатану і визволити тих, що в страху смерті через усе життя були підневолені рабству.“ до Жидів 2:15.

Тому нема иншої цілі на прийняте чийогось посвячення, в віку Євангелії, як тільки в цілі жертви. Ми

не повинні сподіватися чогось відмінного для нашого тіла, коли ми посвятилися, як також і зістали прийняті через заслугу Христа, а повинні жертвувати наше тіло на розумну службу Богу, аж до смерті. Розумне жертвування себе на службу Господеві аж до смерті повинно йти поступенно з огляду на се, що Господь започаткував там в старім тілі нове життя, на місце чого старе має бути жертвоване.

В який же спосіб зачалось там нове життя? Апостол говорить: „Схотів бо Бог то й породив нас словом правди, щоб бути нам якимось починком творива його. (Яков 1:18 1. Петра 1:23) Що се має значити... Если хто зі світа возьме біблію перечитає її і зрозміє кілька понять, чи в сей спосіб зачалось вже в нім нове життя? О ні, се не є висказано Апостолом „Слово“, а радше правда, котру вживає Господь до того сплодження.

ПОЧАТОК НОВОГО ЖИТТЯ

Нова воля під впливом правди поступенно згромаджує довкола себе запас нових вражіннь. Однак місцем де сі нові вражіння можуть бути заховані се мозок. Нова воля, новий ум, в полученню із Божим уповажненням до нового життя є всім, що істнує в новім сотворінню в Христі по сій стороні завси. То нове життя розпочате сплодженням духа, знаходиться в непевнім положенню з кожної точки погляду за винятком віри. З людського погляду се нове життя має таку можливість удержатися в розвою, яку можливість має молодий пташок удержатися в яскині вужа. Але із Божої точки погляду, вся сила на небі і на землі є до розпорядження в цілі опіки того життя, котре призначене бути князем в царській родині в славі.

Апостол Павло, коли говорив о обновленню життя (2. до Кор. 5:17) каже: „Тимже, коли хто в Христі, той нове сотворінне, старе минуло ось стало все нове.“ Отже, бачимо істнує нове життя котре не виходить з перенесення до якоїсь иншої сфери, але початок нового чинника в нашім життю — прийнявши Божу волю. Маємо нову надію нову ціль, новий ідеал. Старе бо проминуло. А тому, що власне всі річі а не наше окруженне творять життя, коли вони піддалися зміні то наше життя є нове, подібно, як би ми заложили жовті окуляри, та споглянули довкола й бачили все у відміннім виді, так і наше нове життя.

СТАРЕ А НОВЕ ЖИТТЯ

„Умерли бо ви (як людські істоти) і життя ваше поховане з Христом у Бозі.“ Се нове життя, той чоловік, або нове сотворінне може бути відновлене відсвіжене і годоване розумінням. Се не звичайне розумінне. Се близьке заізнання з Божою волею, се глибоке узнання його прав. — до Колос 3:3.

На иннім місці Ап. Павло говорить і не приладжуйтеся до віку сього, а переображуйтеся обновленнем ума вашого, щоб довідуватися, що воля Божа добра і угодна і звершена (до Римл. 12:2) Як можемо оминути, щоб не приладжуватися до світа сього, коли всі наші змісли

все відчинені на вражіння, котрі приходять до нас зі світа. Дальше ми видимо ті самі річі, що видить світ і чуємо те саме, що він чує, дотикаємо й пробуємо, нюхаємо й смакуємо, все те, що робить світ. Чи-ж се не є ті самі впливи, що світ творять. Так се правда. Але відносно до нового створіння, то заходить дві великі ріжниці. Одна полягає на новій волі, або на новім постановленню, з нашої сторони, щоби чинити волю Отця друга — се святе постановлення зі сторони Отця, щоби ділати з нами в нашім новім життю. Тому Єгова уділяє нам дар духа вплив, силу, огріває й хоронить сплоджену, однак це не народжену Божу дитину.

„В ТВОЇЙ ПРАВДІ“

Що Бог береже й пильнує в розвиванню нового створіння найліпше показано в словах, коли Ісус молився до Свого Отця: „Освятити їх правдою Твоею, бо Слово Твоє Правда.“

Що значить освятити? Одні говорять, що се безгрішність в тілі, інші, що то потрібно мати буйне почуття, так, щоби дана одиниця була так піднесеною в справах релігійних, щоби не могла спокійно всидіти, але чується змушеною встати скинути капелюх і подібні річі робити, — як се декотрі розуміють освячення.

Але ніяке із тих поданих освячень не має попертя, ані місця в св. Письмі. Ще иншим поглядом, головню в т. зв. „Християнстві“ є, що освячення значить відлучитися на сторону, та що воно йде в парі із посвяченням. Такий погляд вийшов із причини невластивого вирозуміння слова посвячення. Посвячення означає призначити щось на жертву і тільки таке є його значіння.

Освячення значить учинити щось святым. Але хтось може сказати, що за ріжниця, коли ми вживаємо того слова, або иншого, тільки, щоби головна думка була висказана ясно. До певного степеня се правда. Але всі слова висказані є тільки переносним вираженням думок другим. Отже наприклад, коли ми назвемо качку, гускою, то також правда, що се є птах, та много прикмет собі подібних вони мають, або коли скажемо позич мені, а ми думаємо дай мені, щоби невідавати, то через се можемо наробити собі немало клопоту.

Подібно із тим. Посвячення се є особистою нашою річю. Се річ, яку Бог не зробить за нас. Бог ніколи не змушує волі чоловіка. Любов до чоловіка позваляє йому рішати в справах, котрі відносяться виключно до його особистого призначення. Нераз чоловік може зробити дуже лихий вибір, однак Бог дозволяє йому. Знова освячення належить і то тільки виключно до Бога. Ми не можемо сього зробити тому, що ся річ вимагає надлюдської мудрости й сили.

Отже освячення відноситься до великого процесу, котре стремить до того, щоби зробити нас достойними спільности в наслідді святых в світлі на звершенне святых. (до Колос. 1:12; до Ефес. 4:12) Сей великий процес освячення розпочинається тоді, коли Бог Єгова при-

нимає наше посвячення, коли сплотив, або дав початок новому створінню.

Посвячення се постановлення, котре можна зробити одної хвили, поминаючи, що хто може над тим думати довгий час.

Освячення, се довший протяг часу, як вказує Ап. Павло: „Сам же Бог упокою нехай усвятить вас (1. до Сол. 5:23) Тоді Бог зачинає в нас сю добру працю, коли прийняв нас в тій цілі впокоє в нас добру волю разом з правдою і провадить далі нас до звершення.“

МОЛИТВА ЗА ПОСВЯЧЕНИМИ

Тут подаємо молитву, в який спосіб Ісус молився за класою представлену в учинках Хреста і в послідувачах. Освячення не означає і не може означати то само, що посвячення, тому, що Апостоли тоді вже були посвяченими. Були членами посвяченого народу, і всі в Мойсея хрестилися в хмарах і в морю.” (1 до Кор. 10:2) Тоді то Ісус так молився, Я про них молю не про світ, а про тих, що дав еси мені (Йоана 17:9) Ісус не молився, щоби козли перемінилися на вівці, як мильно в часі евангелії молилися, але молився за тих, що увірували в Нього, що мали віру. Тут Він виразно зазначив не про сих же молю тільки, а й про тих що задля слів їх увірують у мене (Йоан 17:20) Ісус не молився за тих, що не вірили, щоби були освячені. Вірити значить сполгатися більше на Господа, як на себе самого.

Освятити иншими словами обнимає працю святого духа над життям нового створіння а се обновлення ума. (до Римл. 12:2; 2 до Кор 4:16; до Колос. 3:10) „переміненне“ (2 до Кор. 3:18), звершенне укріпленне й основанне нового ума — 1. Петра 5:10.

ПРАВДА, ЯК ЧИННИК ОСВЯЧЕННЯ

Освятити їх правдою Твоею, бо Слово Твоє є Правда, — котру призначено на ту спеціальну ціль, щоби очищати і будувати уми тих, котрі покликані на учасників з Христом в Його славі. Коли не було би того слова правди, то не було би спільної підстави до злуки між послідувачами Христа, тоді була би тільки мрачна і далеко віддалена від себе надія. Тоді одні студіювали би математику, другі історію, треті красні штуки і на тім був би кінець.

Чи маємо розуміти, що Біблія містить в собі все знання, що знає Бог. Цілком ні. По її власних вказівкам, Біблія є тільки світлом свічки, серед темряви, що світить в темному місці аж засияє день і зійде денница в серцях ваших. Се світильник перед ногами нашими, світло на нашій стежці (Пс. 119:105) Загально людство знаходиться серед мильного розуміння, неначе т. зв. християнство знаходиться під прекрасним впливом Божого Слова. А тим часом правдою є се, що Християнство зійшло з правдивої дороги і не вважає а навіть погорджує кождою заповіддю, яку дав Христос.

ДОРОГА З ГРІХУ ДО СЛАВИ

Головні кроки, котрі провадять з гріху до слави

ПОКАЯННЯ	Діяння Апостолів 3:19; 17:30; Мат 18:3
НАВЕРНЕННЯ	Діяння Апостолів 3:19.
ПОСВЯЧЕННЯ	Псалма 37:5
ОПРАВДАННЯ	Прийняття через Ісуса (Йоан 6:3) Представлення через Ісуса (Ісаї 14:6) Прийняття Богом. Д. Ап. 10:35; Рим. 8:33.
СПЛОДЖЕННЯ	Йоана 17:17; 2. до Солунян 2:13.
ОСВЯЧЕННЯ	Яков 1:18; 1 Петра 1:23.
НАРОДЖЕННЯ	Йоан 3:13; 1 Петра 3:18; 1 Кор. 15:52,53.

СЛАВА

ШКОЛА ЄГОВИ

Школа Єгови через Ісуса подає нам курс студій, котрий о много простіший в порівнянні до наук світових університетів та теслологічних заведень, в котрих тяжко знайти правдиву Божу науку, котра булаби так старанно виложена як подано в школі Єгови. Бог Єгова поділив Свій курс студій на чотири класи, а іменню: в мудрости, справедливости любові і силі подає нам науку. Щоби однак ліпше поучити нас Господь зарядив приготавчі курси в класі „мудрости”, а саме покаянне і навернення, а правильну науку „справдливости” в посвяченню; а як ієлит і вислід приготавляючого курсу, як також і класи справедливости, подає нам лекції в оправданню, освяченню і сплдженню до нової духової природи. Четверта класа „сила” є всезагальним іспитом, а рівночасно і дипломом, се є народження сплдженої вже до духової природи істоти.

МУДРОСТЬ

Покута	Похана до Бога — печаток мудрости.
Покаянне	Похана до Бога. — значить ненавидити зло, бо „горлоші, високомірність, зла луть і двозичні уста мені неприємні.”
СПРАВЕДЛИВІСТЬ	
Посвяченне	Возьміть мов ярмо на себе і навчіться від мене — Маттея 11:20.
Оправданне	Котрий був передний за прогрішення наші, воскрес на оправданне наше. Рим. 4:25
ЛЮБОВ	
Сплдженне	Як сплджени не з тійного сімя, через Боже Слово — 1. Петра 1:23.

Освятиченне

Ісус, що стався освятиченнем і викупленнем — 1 до Кор 1:30

СИЛА

Народженне з духа Ісус від Бога стався викупленнем; устав в силі. — 1 до Кор 1:30; 5:43.

Курс студій школи Єгови кінчиться зі смертю „старого тіла, глиняного начиння, для всіх тих тільки, котрі „посвятили своє життя на службу Господеви.

Однак з причини наших несовершенностей, ми не можемо зложити нашої оплати без помочи стипендії, яку отримуємо від управителя школи Єгови, через віру в Його викуп, се є через Ісуса Христа, котрий покриває своєю шаткою всі наші несовершенности, а тим самим і вислід наших студій, являється правним перед Богом Єговою, тому, що як за такі Господь Ісус, Відкупитель наш, поручив за нас та покрив за нас всі кошти оплати вимагані в школі.

Ісус Христос перший вказав сю дорогу до Бога, як і на науку, яка подається в школі, а й сам виповнив, се, що було Йому предложено.

* * *

Що-ж значить ходити із Богом? Значить поступати так, як Він поступає і там йти де йде Він, значить бути в сполучі із невидимим Богом. Тому то світ, що не знає і не видить Бога, думає, що ми ходимо в дурний спосіб зійшовши на манівці.

Єсли Бог прийме наше життя на жертву, тоді в нас починається нове життя в Христі Ісусі, не по тілу, а по духу. (до Римлян 8:1)

Отже сі котрі зачали ходити з Богом і поступають в сліди Ісуса, повинні, як і він ходив також ходити. Хто поступає слідами не буде йшов в темноті. Тому стараймося, щоби ходити нам достойно перед Господом.

Оцеж любі будьте послідувачами Господніми, як любі діти і ходіть у любові (з Богом), якже і Христос улюбив на так, що віддав себе за нас на жертву і на посвят Богу у солодкі пахощі. — Гледітьже, як би вам оглядно ходити, не яко немудрі, а яко мудрі, викуплюючи час, бо дні лихі. Тимто не бувайте нерозумними, а розумійте, що єсть Божя воля. — Одягніть у всю зброю Божу, щоб змогли ви стояти проти хитроців диявольських. — Любі увійшовши в школу Єгови... — молитвою і благаннем, молячись всякого часу пильнуйтеся в усякому терпінню... — бо час на останній іспит настав. — до Римл. 4:1, 15; 6:11.

Ап. Павло в Атенах

„В Нім ми живемо і рудасмо і сьмо.” — Діян. Ап.17:18

Із міста Верій пішов Ап. Павло до Атен. Там мусів він ждати на двох учеників, Силу і Тимофея, котрі мали прийти за ним. За той час Ап. Павло заходив до синагоги, або йшов на торговцю і починав розмову з людьми і говорив їм про Христа. Він глядав чи не найде яке побожне серце, котрому міг би оповісти радісну новину, яку Бог послав По якимсь часі деякі із грецьких філософів звернули на нього увагу, бо він все щось нового оповідав. Одні з них бажали почути Павла, а другі насміхалися із

нього кажучи: „Що хоче сей балакайло сказати? Що розуміє він під воскресеннем мертвих. Бо Ап. Павло проповідував ім Ісуса і воскресенне мертвих, котре буде через Нього.

Атениане, думали, що Павло проповідує про якогось чужого бога, про котрого вони ще нічого не чули, тому радо хотіли почути; та не для того, щоби дечого доброго навчитися, а тому, що були раді слухати новину. Вони запросили Павла до аеропагу, що був на поли Марса,

щоби послухати його промови. Горді на самих себе вони не прийшли чогось навчитися. Місто Ацени, можна сказати, осередком тодішнього світа, де зрджувалися нові ідеї. Тоді жили там філософи Епікурейці та Стоїки. Стоїки відзначалися твердим життям і не позваляли собі на розкоші і приємності, але їх „стоїцизм“ виродився в гордість і зарозумілість. Епікурейці же жили зовсім противно, любили вигоду і приємне життя.

Павло скористав з нагоди і в означену годину прийшов до аренопагу. Тут став він оповідати о Божій доброті, яку Він оказує людям на всіх річах і о воскресенню мертвих. Лука записує найважніші точки його промови. Павло старався говорити в річах їм добре знаних. Він признав їм і похвалив їх, що вони стараються віддати кожному богови честь. На вступі сказав, що йдучи сюди він завважав в їх місті жертівник построний в честь незнаного їм Бога. Того котрого вони не знають він хоче їм оповісти. Але той Бог не є зовсім подібний до богів, котрих вони почитають, сказав він, а є Він Богом всіх; він сотворив все і дає життя всім, і в Нім ми живемо і рухаємось і єсьмо.” — Діяння Ап. 17:28.

Дальше заявив, що Бог желає добра всім людям і що він увільнить їх із неволі, в якій тепер знаходяться. Згадка о смерті а головно о воскресенню зі смерті не подобалася атенським філософам. Бо так для грецьких філософів, як і для всіх людей смерть була великою загадкою. Від найдавніших часів всі філософи старалися розв'язати сю загадку, але помимо всіх своїх зусиль не були в силі учинити цього. Вони твердили, що чоловік є безсмертний, але смерть все була для них страшна; вони тільки могли вірити в брехню сатани, що чоловік мертвий не є в дійсности мертвий. А тут Павло став їм оповідати, що чоловік мертвий, таки мертвий, але Бог постарався що вони оживуть в своїм часі, воскреснуть із мертвих через чоловіка Ісуса Христа, котрий умер та за силою Божою воскрес, і що його призначив Бог, щоби був Відкупителем цілого людського роду. Павло сказав їм, що буде воскресення мертвих, так праведних, як і неправедних.

Була се велика смілість цього незнаного чоловіка, члена певної раси, котра хотія мала стару свою історію, та жила особним і відмінним життям і думками від прочих людей: Що то за Жидовин, що смів учити Греків і то в Атенах, в осередку цивілізації і науки, і промовляти до найбільших мужів в Атенах о річах, які належали виключно до них і до їх філософії? Але позиція Павла не була тяжка; бо поставили жертівник невідомому Богу, вони сами признавалися, що ще не все знають і віддають честь многим богам, вони не віддавали чести найвищій істоті. В найбільшій разі, їх найвищий бог був тільки до певної міри вищим, аніж другі.

Павло підніс свої очі і думки і хотів також знести і їх думки понад красу пантеону, котрий вносилися і пишався перед ними; будинок сей був справді красний і найкращий в цілім світі. Павло не погорджував здібностями і розумом тих, котрі побудували сей славний будинок; та хотія славний він був, як твориво людських

рук, то однак він заявив, що все те є марне і никле в порівнянню до Бога, котрий сотворив все, що на небі і на землі, і котрий „не перебуває в рукотворений храмах, і котрий дав всьому життю і диханню і сотворив все, що є, і тому непотребує нічого, щоби йому ще не дати. (Діяння 17:24, 25) І додав дальше, що всі люди, Погане, Греки, і Римляни є всі одною родиною, і що з одної крові (душі) Бог сотворив всіх людей, щоби мешкати. — Діяння Ап. 17:26.

Другими словами Апостола хотів сказати, що Греки, є в своїй вітчизні, бо така була воля Божа, таї всі інші народи, котрі вийшли із одного корення, є також під рукою всемогучого Бога. Він є Богом живим і правдивим. Він двигає все на своїй долоні. Бог уложив все в такий спосіб, щоби люди могли шукати Його, чей може Його знайдуть. Бог не уважав за відповідне об'явити себе в повноті, але Він в часті учинив се для свого вибраного народу. Але хто по правді бажає Його пізнати і підчинивши свою волю під Його, сей найде Його, бо Він недалеко є від кожного з нас.” — Діяння Ап. 17:27.

Греки були обдарені мудростю, але її не уживали, щоби глядати Бога. Радше вони уживали її для своєї приємності. Вони подобали на чоловіка, котрому дано автомобіль, щоби уживав його для бізнесу, а він став уживати його для своєї приємності; став ним робити прогульки. Павло показав їм, що деякі із них спізнали, що Бог є близько них і що Він сотворив їх, як їх поет сам те сказав: „Його бо й рід ми.” (Діяння Ап. 17:28) І заявив свіло, що за цілий той час незнання о Нім Бог такої забував а дбав про людський рід. Одначе тепер, позаяк Він назначив день в котрім буде судити світ в справедливости через одного чоловіка, котрого на се призначив, приказує усім людям усюди паятися. Всі люди будуть мусіли за себе відповісти. Павло не грозив, але сказав, що Бог запевнив, що так буде, а дав запевнення тим, що того, котрого призначив, воскресив зі смерті.

Сі слова Апостола й його твердження, що призначений на се чоловік воскрес із мертвих випровадили Атинян із рівноваги. Бо одним ударом він знищив підставу всієї філософії. Вони вірили в безсмертність душі, а тут Павло каже, що чоловік умирає і є мертвий. В дійсности ся догма о безсмертності душі вийшла з Греції і з часом принялася, яко „правада віри.”

Із слів Павла розуміємо, що мертві є в дійсности мертві і що опісля тільки за Божою силою будуть могли повстати. Деякі Греки вірили, що чоловік, коли умирає, то умирає раз на все і тому непотребує боятися, аби відповідав коли за теперішнє життя. Але коли Бог воскресив одного із смерті і через нього дав запевнення, що всі люди мусять воскреснути із смерті, тим самим і їх філософія стратила свою підставу. Коли прийняти смерть і воскресення, яко факт, тоді вся філософія мудрих людей цього світа мусить зникнути з лиця землі. Найбільше, що Атенці могли учинити стали сміятися із него. Але деякі них повірили його словам і таким чином завязалася в Атенах громадка віруючих. Павло не надармо проповідував.

Хотий теперішній християнський світ дивиться з гори на Атенців, позаяк сі в своїй поганській темноті поклоняли ся перед деревляними і камінними богами, то однак він сам не дуже поступив наперед і не много знає о правдивім Бозі. Вони не люблять, як їм нагадати, що дві їх найгословніші доктрини о Бозі і о чоловіці є зовсім поганські і не мають за собою поперття в св. Письмі. Аби бути католиком, православним або протестантом мусить вірити в трох Богів в тройцю Богів, котрі одначе мають творити в дійсности тільки одного Бога. Се поганська наука і зістала принята до „християнства” в части тому, щоби привернути жекше поган до науки Ісуса, щоби ставалися „християнами.” Так само грецька філософія о безсмертності чоловіка сталася підставою „правди віри” між „християнами.”

Та св. Письмо учить ясно, що є тільки один Бог, сотворитель всього; що життя людське є даром від Нього; що чоловік стратив право до життя через свій гріх; що Бог після Відкупителя для людей, а тим відкупителем є найдорожчий Син; що Син Божий постарався о викуп за людей; що Відкупитель прийде, щоб спасти чоловіка від сили смерти; що прийде воскресення всіх, котрих відкупив так праведних, як і неправедних; і що Бог дав заповненне всім людям, що так буде, позаяк воскресив свого Сина із смерті.

Без терпіння не можна виробити собі совершенного характеру. Він подібно, як рослина, найперше є дуже делікатний, тому й потребує лучів сонця Божої любови, як також частого поливання дощем Божого милосердя, та много управи приймаючи до себе знання Божого характеру, як добре поле, як основу віри і бажання до послуху. Аж тоді, коли вже зістав так розвинений в сих так корисних умовах, є готовим до очищення та вправи. Тоді також є здібним до знесення певних перешкод. В міру сього, як сила характеру розвивається, проби на які є виставлений даний характер служать тільки на се, щоби через них одержати більше сили, краси, гармонії і милосердя, нарешті, щоби через терпіння розвинути і усталити наш характер.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манти на 6. січня 1926

„Навчи нас, як дні наші лічити, щоб придбати розумне серце.” — Псалма 90:12.

В міжчасі, коли правдивий Християнин числить свої дні, то не робить се із наріканнем, чи жалем, але повагою і врозуміннем. Він числить час в котрім то отримує много благословенств ласки і нагоди на се, щоби оповідати чесноти покликавшого нас з темряви у дивне своє світло, щоби ми помагали один одному і старалися виробити собі характер, котрий подобався Богу. — щоби ставати щораз більше подібним образю Божого Сина.

Текст з манти на 13. січня 1926

„Діточки мої, се пишу вам, щоб не грішили, а коли хто згрішить заступника маємо перед Отцем Ісуса Христа Праведника.” — 1. Йоана 2:1.

Бези притрафитися, що хтось із браку віри, або упавшости тіла поступив эле проти Божої волі й проти своєму духовому добру, то в таким разі ми не повинні, ані хвилини тратити часу, эле сейчас просити о Божу поміч і навернутися на правдиву дорогу. Маємо бо престіл (олтар), котрий є покроплений дорогоцінною кровю Христа, а котрий під кожним зглядом важніший від того, котрого Арон кропив кровю звірят, а який був тільки тінню. Тому то Апостол Павло напаминяє нас, говорючи: „Приступаймо-ж з відвагою до престола благодати, щоб прийняти милість і знайти благодать на поміч за часу.” — до Жидів 4:16.

Текст з манти на 20 січня 1926

„Божи каранне терните; Бог до вас такий, як до синів, чи є бо такий син, котрого батько не карає? — до Жидів 12:7.

Без терпіння не можна виробити собі совершенного характеру. Він подібно, як рослина, найперше є дуже делікатний, тому й потребує лучів сонця Божої любови, як також частого поливання дощем Божого милосердя, та много управи приймаючи до себе знання Божого характеру, як добре поле, як основу віри і бажання до послуху. Аж тоді, коли вже зістав так розвинений в сих так корисних умовах, є готовим до очищення та вправи. Тоді також є здібним до знесення певних перешкод. В міру сього, як сила характеру розвивається, проби на які є виставлений даний характер служать тільки на се, щоби через них одержати більше сили, краси, гармонії і милосердя, нарешті, щоби через терпіння розвинути і усталити наш характер.

Текст з манти на 27. січня 1926

„Бережи твоє серце мій сину, над усе, що бережеться, бо з нього виходить усе, чим живемо.” — Прип Сол. 4:23.

Признати тільки, що гріх в різних його видах є злом, або що ми поставили собі уникати гріха для того тільки, що Він є понижений Богом — се не є цілком вистарчаючим. Крім сього ми повинні використати зі свого серця всяке бажання, до всього, що тільки не готиться із основами Божими. О коли-б так було, то що за велика зміна наступила би в життю і в серцях, а головню в умах тих, котрі визнають Христове імя. Если-ж хто сього не перестерегає, то такий знаходиться в стані де покуси неустанно його спонувають для того, що похимо, що на аверх противиться неморальности, то однак скрито симпатизує з річми котрі є понижені Богом, се є, бажав би їх посідати, коли-б не були заборонені.

Цікаві листи.

Листи з Бразилії.

Хвальне Товариство!

Вдаюся до вас із великою просьбою. Вчора подало мені в руки одно число вашого журналу „Вартова Башта,” якої не можу дочитатися. Що за золоті слова, що за любов, наука, філософія та простота вираження пробивається в ній. Нігде ще не стрічав такої часописі. — Велика зміна повстала в моім серці. Та не тільки в моім, але й у всіх, що слухали її. А нас так мильно і блудно научали, так далеко від правдивого слова. Браття по правді, яку голосите, не могути доше зі жалю писати, прошу вас, як і много других вишліть нам більше чисел „Вартової Башти” а по одержанню першого числа ми вам звернемо кошт. Просимо і о висилку літератури, як також і Біблії.

Складаємо отсим Богу подяку, а за вас не забуваємо, що просимо вас і ви не забувайте за нас. Нас тут много, але всі дуже бідні на духовому степені, однак віримо, що Господь допоможе нам, коли вказав нам на світло. Чекаючи відповіді від вас здоровимо вас всіх, кільки вас є, як також бажавмо вам дальшої витревалости в голошенню сього слова правди. — Ми лучимосся із вами, щоби поширити слово правди тут на тій нині.

А. С.-К. Дорізон, Парана.

Дорогі наші учителі Правди і браття в Господі.

Листи і книжки отримали. Ох що за радість ми мали, коли ми одержали Біблію. Поміч ваша, яоміч безкорисна на духовім поземі в наших серці відбилася золотими буквами. Радуємось не тільки із сього, що ви нам дали світло правди, але й зі сього, що кождому хочете дати світло правди. Повідомляємо вас, що в штаті Парана є много наших людей і ми вишлемо туди одного знає, щоби розвіс надіслану нам вами на наш перший поклик літературу, як також і дати тим, котрі в ще гіршім гнеті, ніж ми були. Ми просимо вас не забувайте за нас. Ми дуже раді були би, як що би ви надіслали нам ще більше книжок, головню Біблії, бо тут нігде набутти. Просимо вас в імеши тих молодих наших діточок надіслати нам діточої літератури вашого видання, як маєте, бо й діти хотять знати, бо се для них цілком нове. Ми, всі тут зібравшіся просимо вас о відписуванне листів на всі наші запити, бо се дорогі слова вказання і правди містяться в них. Давши нам слово правди не забувайте за нас і знайте, що тут поле велике. Нашим бажанням є поширити літературу, поміж всіх в нашій околиці. Дійсно великі і чудові діла твої о Господи. Тому ширіть слово правди, бо воно дасть визволення. З Християнським привітом. М.Д. Ріо Судь, Бразилія.

...Клич грікко і не вдержуйся... бо нарід гине через незнання...

Затрубите трубою, нехай стрепенеться, що живе на землі, бо день Господень вже близько. — Ісаїя 58:1; Осія 4:6; Йоїль 2:1

ДОГОПІ! Я довідався про вашу адресу, за котрою так довго шукав. та що ваша організація працює для усвідомлення релігійного поміж нашими людьми, як в Америці, так Канаді, й Європі. Тому спішу до вас дорогої, як що ви працюєте поміж Українцями в згаданих краях то не забувайте, що тут в Бразилії в стейті ПАРАНА є колонія з яких 40,000 душ, котрі знаходяться у великій потребі духової виради, бо тутешній український клер, а найбільше Васпьяние то дуже здоморалізовані люди та шкідники із кожної точки зріння. — канчемо до вас ви світонощики — рятуйте! Кличемо літератури! Ще раз літератури, бо ви маєте посланне надії і світло, котре дасть тим бідним визволенне. Жаль душу тисне, коли дивлюся на сі всі беззаконія, тутешнього кастру. Очікую відповіді.

Вам вдячний і живливий А. Т. Парана, Бразилія.

Листи із Канади.

Дорогі! Пишу до вас пару слів і прошу прийняти моє щире дякування за вашу працю на ниві Господній. Читаючи Божий План Віків і Гарфу Божу, наметі і я прийшов до пізнання Правди і до зрозуміння часу в котрім живемо, бо що написано то все сповнилося. Тому голосіть на дальше Слово правди.

Голосіть всі, бо наближилось царство Боже. — Я йду також із вами. Нехай Господь благословить. С. П. стейт Онт. Канада.

Любезні в Христі Браття!

Допошу вам, що в нашій оклиці всі люди дуже перенялися наукою св. Письма. Письменні мають книжки нашого видання і самі читають а неписьменні учаться із уст письменних, так, що вже тепер не вірять в некло, в римського папу, священників Словом браття любі в нас тепер значно поширилася праця. Богато людей нетерпеливо вичікує бесідника. Люди щиро горнуть ся до правди... Всі ми одержали велике благословенне. Не менше радуємось, що Бог поблагословив наш нарід в краю, де то Правда зробила великі поступи. Браття витривалости —

В любові Христовій. Ів. К-Ц. Ман. Канада.

Дорогі браття в Господі

З одержаних благословеньств від Отця небесного та невимовної радості, яка напоїли серце, пересилаю на просвітчене слово правди страдаючого людства свою ленту, а на славу і честь небесному Отцеві і Спасителеві І. Хр..

Желаю благословення братам і цілому штабеві Вартової Башти. Ваш сауга в Христі — Київленд, О.

Ануж всі до праці, поки день є в себе,
Голосім царство Боже, котре близько вже;
Вскорі занаше темна ніч на землі,
В котрій працювати не бужемо могли.

До праці! До праці!
На перед! На перед!
В довірю всі вра! Ідїм в слід Агнця,
Пильнуй, працюй, аж до кінця!!!

До праці! До праці! Господь сили нам дасть
В скорі царства облуди і тьми промгнуть,
А імя Ігови вивидене буде,
І в тім царстві всі люди до життя прийдуть!

ЗМІСТ ЖУРНАЛУ ЗА 1925 РІК

СІЧЕНЬ		МАЙ		БЕРЕСЕНЬ	
Огляд праці за 1924 рік	3	Великий Божий дар	67	Царство Боже приближилось	131
В Америці	7	Благословенне в день Пятидесятниці	72	На добро вибраним	134
В старім краю	8	Савло стає Християнином	74	Прощання а збога	136
Ісус потішає своїх учеників	8	Будьте совершенні	75	Вечір молитви	140
Господня вечера	10	Вечір молитви	77	Соборний Намет	141
Вина лоза	11	Соборний Намет	79	Интересний змет із Галичини	142
Вечір молитви і розважування	13	ЧЕРВЕНЬ		ЖОВТЕНЬ	
Соборний Намет або Скняя Завіту	14	Господні Посланці	83	Порядок, спокій і єдність	147
ЛЮТИЙ		Петро в Анді й Йоплі	88	Освобожденне Петра з вязниці	152
Пасха Нового Сотворіння	19	Гіпокризія — ворогом побожного життя	99	Початок місійної праці між чужинцями	154
Ісус вставляється за своїми учениками	23	Видінне Петра	91	Єрусалимський Собор	155
Ісус в Гетсиманськїм городі	25	Вечір молитви	93	Любов	157
Христос перед Пилагом	26	Соборний Намет	95	Доради Апостолів Петра і Павла	159
Вечір молитви	28	Листи зі старого краю	96	Вечір молитви	159
Соборний Намет	29	ЛИПЕНЬ		Листи із цілого світа	160
Листи зі старого краю	32	Покликаннє від Бога	99	ПАДОЛИСТ	
МАРЕЦЬ		Правдивий ученик Христа	103	Помазаник — Мессія — Христос	163
Пасха Нового Сотворіння	35	Церква в Антиохії	104	Господня праця в Європі	168
Гріюмфальний від Ісуса до Єрусалиму	39	Найменьший в небеснім царстві	106	Праця між нашим народом	172
Спаситель на хресті	41	Послідні слова Ап. Павла	107	Євангелія в Писидійській Антиохії	173
Воскресенне Ісуса	43	Умері знова ожив	109	Ще є правда	175
Поясненне св. Письма	45	Вечір молитви	109	Вечір молитви	175
Вечір молитви	46	Відповідь недовіркам	110	Цікаві листи	176
Соборний Намет	47	Цікаве питання	119	ГРУДЕНЬ	
КВІТЕНЬ		Потіха для Християнина	111	Наше завідательство	179
Приповідь о 10 минах	51	Соборний Намет	111	Кваліфікації старших В.Д.М. питаия	183
Останній суд	55	СЕРПЕНЬ		Ходженне з Богом	185
Хропий перед гарними воротами	58	Світло в темряві	115	Ап. Павло в Атенях	189
Життя в першій церкві	60	Серпе важніше — ніж голова	120	Вечір молитви	191
Поясненне св. Письма	61	Біблійна хронологія	122	Цікаві листи	191
Вечір молитви	63	Вечір молитви	126	Зміст журналу за 1925 рік	192
Соборний Намет	63	Соборний Намет	126		
		Чи Бог вислухує молитви „Християн“	128		

Головна адреса Міжн. Тов. Досвідників Біблії укр. відділу:
Проситись всіх, адресуючи до нас листи, зазначити виразно відділ.
Интересовані в Канаді в справі книжок прошени писати на адресу:
I. B. S. A. (Ukr. branch), 38-40 Irwin Ave., Toronto, Ont.

International Bible Students Association,

Ukrainian Department

18 Concord St.

Brooklyn, N. Y.

U. S. A.